

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΩΝ

ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΚΖ'.

ΕΤΑ την αναχώρησή μας απ' τὸ Σικάγο, πήγαμε στὸν Ἅγιο Λουδοβίκο, ὅπου φτάσαμε, ἀφοῦ διαυρίσαμε 283 χιλιόμετρα μέσα σὲ δεκατέσσερες ὥρες. Ἐκεί μείναμε ἀπ' τὴς 24 ὡς τὴς 31 Ἰανουαρίου. Μολοντὴ ἡ πόλις αὐτὴ εἶν' ἐντελὸς Γαλλικὴ, μὴ ἄρρεσε λιγότερο ἀπ' τὴς ἄλλες Ἀμερικανικὲς πόλεις. Ἦταν πολὺ βρώμικη καὶ τὰ ξενοδοχεῖα τῆς χωρὶς καμμιά ἄνεση.

Ἐπιλήττα θανάσιμα στὸν Ἅγιο Λουδοβίκο κ' ἤθελα νὰ φύγω ἀμέσως ἀπὸ κεῖ, ἔστω καὶ πληρώνοντας ἀποζημιώσεις στὸν ἱμπεριαλιστὸν μου. Μὰ ὁ Ζάρρετ,

ὁ ὁποῖος ἦταν ἀνθρώπος ἀφοσιωμένος στὸ καθῆκόν του, μὴ ἔλεγε, ἐπαδεικνυντάς μου τὸ συμβόλαιό μας :

— Ὅχι, πρέπει νὰ μείνετε, κυρία... Μπορεῖτε νὰ πεθάνετε ἀπὸ πλῆξι, ἂν θέλετε, μὰ πρέπει νὰ μείνετε...

Ἐποῦτο, γιὰ νὰ μὲ διασκεδάσει, μὲ πῆρε νὰ πάμε νὰ δοῦμε ἕνα σπήλαιο περίφημο, στὸ ὁποῖο ζούσαν χιλιάδες ψάρια τυφλά, γιατί ποτὲ τὸ φῶς δὲν εἰσεχώρησε ὡς ἐκεῖ μέσα. Ὅπως δὲ ἐξηγοῦν οἱ ἐπιστήμονες, τὰ ψάρια αὐτά, ἐπειδὴ δὲν χρειάζονται καθόλου τὰ μάτια τους, γεννοῦν νεογνά ἐπίσης τυφλά.

Πήγαμε νὰ ἰδούμε αὐτὸ τὸ σπήλαιο. Ἦταν μαζοῦ, πάρα πολὺ μαζοῦ. Κατεβίχαμε καὶ εἰσχωρήσαμε μὲ χιλίες προφθιάζεις, περπατώντας μὲ τὰ τέσσερα, σὴν τοὺς γάτους. Κάνανε ἔτσι ἕνα δρόμο, ὁ ὁποῖος μὴ φάνηκε ἀτελείωτος. Τέλος, ὁ ὁδηγὸς μας μᾶς εἶπε : «Ἐδῶ εἶνε!»

Μπορούσαμε περὶ ν' ἀνορθωθοῦμε, γιατί στὸ μέρος αὐτὸ τὸ σπήλαιο ἦταν πῶ ἀψηλό. Σημώθηκα, μὰ δὲν ἔβλεπα τίποτε γύρω μου. Ἐξάρνα ἄκουσα τὸ «τρία» ἐνὸς ἀπίστου κ' ὁ ὁδηγὸς ἀνάφερε ἕνα μικρὸ φανάρι. Διέσχισα τότε μπροστὰ μου, σχεδὸν κάτω ἀπ' τὰ πόδια μου, μὰ μικρὴ φυσικὴ δεξιοτεχνία, ἀρετὰ βαθεῖα. Τότε ἄκουσα τὸν ὁδηγὸ νὰ μᾶς λέη μὲ τὸ φλεγματικότερο ἦφος τοῦ κόσμου :

— Ὅριστε, κυρίες καὶ κύριοι, ἡ δεξιοτεχνία. Μὰ τώρα, καθὼς βλέπετε, δὲν ἔχει οὔτε... νερὸ, οὔτε ψάρι... Ἄν θέλετε νὰ τὰ δῆτε αὐτά, πρέπει νὰ ξαναγυρίσετε σὲ πρὸς μῆρες!...

Καθὼς ὁ Ζάρρετ ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά, ἔκανε ἕνα μορμασμὸ τόσο κομικτὸ, ὥστε μ' ἔπιασε ἕνα τρελλὸ γέλιο. Ἐθῆξα, ἔκλαψα, πανγύμιον.

Σὲ λίγο ξαναγυρίσαμε πίσω,, περπατώντας πάλι μὲ τὰ τέσσερα.

Ὅταν φτάσαμε τέλος στὸ ξενοδοχεῖο μου, μὴ εἶπαν ὅτι βρισκόταν ἐκεῖ ἕνας κοσμηματοπώλης, ὁ ὁποῖος μὲ περίμενε πρὸ δύο ὥρων.

— Ἕνας κοσμηματοπώλης ; εἶπα. Μὰ δὲν ἔχω καμμιά ἀρεξὴ ν' ἀγοράσω κοσμηματά. Ἐγὼ ἤδη ἀρεκατά...

Μὰ ὁ Ζάρρετ ἔκανε μὴ συνθηματικὴ ματιά στὸν Ἄμπεϋ κ' ἀμέσως ὁ τελευταῖος ἔπρεξε μὴ φέρῃ τὸν κοσμηματοπώλη, χωρὶς νὰ ὑποψιάζομαι καθόλου ὅτι ἦταν συνεννοημένοι μὲ τοὺς δύο ἱμπεριαριστὰς μου...

Τότε ἐκεῖνος μὴ ἐξέθεσε καθαρὰ τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέφειάς του : Μὴ πρότεινε δηλαδὴ νὰ ποῦ δανεισθῶ τὰ κοσμηματά μου νὰ τὰ ἐκθέσῃ γιὰ ρεκλάμα στὴ βιτρίνα τοῦ καταστήματός του καί, ἀντ' αὐτοῦ, ἀναλαμβάνει νὰ μὴ τὰ καθαρῶσῃ, νὰ συμπληρώσῃ ὅσα ἀπ' αὐτὰ τοὺς ἔλειπαν πέρες, νὰ τὰ ἐπισκευάσῃ, κτλ.

Ἐγὼ ἀγανάκτησα, ἀνοίγοντας αὐτὴ τὴν πρόταση. Μὰ ἡ ἀγανάκτησῃς μου δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα. Ὁ Ζάρρετ μὲ βεβαίωσε, ὅτι ἡ κυρία τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου ἐπαθμοῦσαν πολὺ νὰ ἰδοῦν τὰ κοσμηματά μου, ὅτι ἔτσι θὰ μὴ γίνονταν μὴ πρώτης τάξεως ρεκλάμα, ὅτι παλλὰ ἀπ' αὐτὰ ἔχουν χάσει τὴ λάμψῃ τους, ὅτι τοὺς ἔλειπαν πέρες κ' ὅτι ὁ κοσμηματοπώλης θὰ μὴ τὰ ξαναῖκανε πάλι καινοῦργια. Τότε κ' ἐγὼ ἀναγκάστηκα νὰ ὑποχωρήσω, γιατί ὅλες αὐτὲς ἡ φλυαρίες μὲ στενωχοῦσαν ἀρεκατά.

Ἐπειτα ἀπὸ δύο μέρες, ἡ βιτρίνα τοῦ κοσμηματοπώλου, πλημμυρισμένη στὸ φῶς, εἶχε μεταβληθεῖ σ' ἔκθεσι τῶν κοσμημάτων μου. Ὅλες ἡ κυρίες τῆς πόλεως πήγαν νὰ τὰ θαυμάσουν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, πῆγε κ' ἡ φτωχὴ οἰκονόμος μου Γκεράρ. Μὰ ὅταν ξαναγύρισε, ἦταν σὴν τρελλή.

— Ἐχουν προσθέσει, μὴ εἶπε, στὰ κοσμηματά σας ἔξι ξενάγια σκομιλαρία, δύο περιδέραια καὶ τριάντα δαχτυλίδια... Ἐκτὸς αὐτῶν ὅμως —φρίξη!... φρίξη!...— ἔχουν βάλει μὴ χρυσοῦ σαροθήκη, στολισμένη μὲ διαμαντένια ἀστέρια, μὰ πῆρα ἀπὸ ἡλεκτρο μὲ διαμάντια στὴν ἄκρη, δεκάξι βραχιόλια, ἕνα ξενάγι γυαλιὰ μὲ μαργαριτάρια στὴν ἄκρη... Φαντασθεῖτε, κυρία, κάτω ἀπ' τὰ γυαλιὰ αὐτὰ ἔχουν γράψει : «Τὰ ματογυαλιὰ τῆς ἔργασίας τῆς κ. Σάρας Μπερνάρ»!

Μὰ τὴν πίστι μου, ὄλ' αὐτὰ ὑπερέβαιναν τὰ ὄρια... Νὰ μὲ παρουσιάξουν ὅτι κατιζῶ μὲ πῆρα κ' ὅτι φροσῶ γυαλιὰ... Ὡ! αὐτὸ ἦταν πάρα πολὺ... Ἀνέθηκα λοιπὸν ἀμέσως σ' ἕνα ἀμαξὶ καὶ τράβηξα κατ' εὐθείαν στὸ κοσμηματοπωλεῖο... Μὰ κ' ἐδῶ στάθηκα ἀτυχη... Ἦταν Κυριακὴ καὶ τὸ κατάστημα ἔμενε κλειστὸ...

Ξαναγύρισα στὸ ξενοδοχεῖο κ' ἀνεκόνισα τὴ δυσἀρεξεία μου στὸ Ζάρρετ, ὁ ὁποῖος μὴ εἶπε μὲ τὸ φυσικότερο ἦφος τοῦ κόσμου :

— Καί τ' σημασία ἔχει αὐτὸ... Ὑπάρχουν ἕνα σωφὸ κορίτσια ποῦ φροσῶν γυαλιὰ... Ὅσο γιὰ τὴν πίστι, ὁ κοσμηματοπώλης μὴ εἶπε, ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ τὴν ἐξέθεσε, δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ λαβαίνει παραγγελίες γιὰ τέτοιες πίσες... Φαίνεται ποῦς θὰ γίνονταν πολὺ τῆς μόδας... Ἐξ ἄλλου, δὲν πρέπει νὰ θυμωθεῖτε... Ἡ ἔκθεσις τελείωσε περὶ καὶ θὰ σὰς ἐπιστρέψουν ἀπὸψε τὰ κοσμηματά σας...

Πράγματι, τὸ ἴδιο βράδυ ὁ κοσμηματοπώλης μὴ ἐπέστρεψε τὰ κοσμηματά μου, τὰ ὁποῖα εἶχε ξαναῖκανε καινοῦργια... Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν καὶ ἡ πίστι καὶ ἡ σαροθήκη. Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τὴ νοοτροπία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου κ' ἔτσι, ὅταν τὸν εἶδα πάλι μπροστὰ μου, ὄλιος μὴ ὁ θυμὸς μετεβλήθη σὲ κέφι.

Μὰ ὄλη αὐτὴ ἡ ρεκλάμα λίγο ἔλειψε νὰ μὴ στοιχίσῃ τὴ ζωή, γιατί ὄλ' αὐτὰ τὰ κοσμηματά, ἀπ' τὰ ὁποῖα τὰ περισσότερα δὲν ἦσαν δικὰ μου, ἀνοῖξαν τὴν δρεξὴ μερικῶν βρομικερῶν ἰσοκατεμένων, οἱ ὁποῖοι, ὅπως θὰ δῆτε παρακάτω, συνεννοήθησαν νὰ μὴ τὰ κλέψουν.

Τὴν Κυριακὴ 30 Ἰανουαρίου, στὴς ὄχτὼ τὸ πρωί, φύγαμε ἀπ' τὸν Ἅγιο Λουδοβίκο, πηγαίνοντας στὴν Κιγκαννάκη.

Ἐίχα ζητήσει ὄλιος τὸ βαγόνι μὴ εἶνε τὸ τελευταῖο τῆς εἰδικῆς ἀμαξοστοιχίας ποῦ μᾶς μετέφερε, γιὰ νὰ μὴροῦ ν' ἀπολαμβάνω ἀπ' τὸ πλάτηφόρι τὸν τίς ὁμορφεῖς τῆς φύσεως ποῦ θ' ἀφίναμε πίσω μας.

Ἐίχα μὴ ὄλιος δέκα λεπτὰ ποῦ ξεκινήσαμε, καὶ καθόμιον στὸν ἐξώστη τοῦ βαγονοῦ μου, ὅταν εἶδα ἔξάρνα τὸν ὑπάλληλο τῆς ἰπηρεσίας ποῦ βρισκόταν ἐπίσης ἐκεῖ, νὰ σαῦθη πρὸς τὸ νιγκλίδομα, ν' ἀνορθώκει ἀπότομα, νὰ μὴ πᾶν τὸ χέρι καί, καταχλωμῶς καὶ γεμάτος ἀγωνία, νὰ μὴ λέη ἀγγλικὰ :

— Κυρία, σὰς ἱκετεύω, ἀμπατε μέσα!...

Ἀπὸ τὸ ἦφος τὸν κατάλαβα ἀμέσως ὅτι πράγματι κάποιος κίνδυνος μὲ ἀπειλοῦσε. Συγχρόνως ὁ ὑπάλληλος χτῆσε τὸ κουδῖν ποῦ κινδύνου καί πρὶν ὄλιος τὸ πρᾶνο σταματήσῃ ἐντελῶς, πῆδηξε κάτω, κἀνωτας νόημα καὶ στοὺς ἄλλους ὑπάλληλους νὰ πηδήσουν.

Ὅλοι οἱ συντροφοί μου εἶχαν ἀναστατωθεῖ στὸ μεταξὺ. Ὁ Ζάρρετ, ὁ Ἄμπεϋ καὶ οἱ ἡθοποῖ ἐπρεχαν πρὸς τὸ βαγόνι μου. Τότε εἶδαμε κατάπληκτοι τοὺς ὑπάλληλους νὰ τραβοῦν ἀπ' τὸ κάτω μέρος τοῦ βαγονοῦ ἕναν ἄντρα, ὄλιμο ὡς τὰ δόγμα...

Τοῦ στήθησαν ἀπὸ ἕνα πιστόλι σποὺς κροτάφους καὶ ὑπὸ τὴν ἀπειλή τους, τὸν ἀνάγκασαν νὰ ὀμολογήσῃ, ὅτι μὴ ὀργανωμένη σπεῖρα τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου τοῦ εἶχε ἀναθεῖ νὰ κλέβῃ τὰ κοσμηματά μου, ἀποσπῶντας κ' ἀπομονώνοντας τὸ βαγόνι μου ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπὴ ἀμαξοστοιχία σ' ἕνα ἔρημο μέρος μεταξὺ Ἁγίου Λουδοβίκου καὶ Κιγκαννάκης. Αὐτὸ θὰ γινόταν τὴ νύχτα καὶ καθὼς τὸ βαγόνι μου ἦταν τὸ τελευταῖο, τὸ κῶλο θὰ ἐπιτύγχανε πολὺ εὐκόλα... Ἐπρεχαν μὴ νὰ σῆκωνε τὸ πελώριο ἀργιστρι ποῦ ἔκωνε τὰ δύο βαγόνια...

Ὁ καινοῦτος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἦταν πραγματικὸς γίγας, εἶχε γαντζοθεῖ κάτω ἀπ' τὸ βαγόνι μου, συγκρατούμενος ἀπὸ πελώρια λουριά

Ἡ Σάρα Μπερνάρ στὸ ρόλο τῆς «Φαίδρας».

άνθρωποι στους τροχούς. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ θάρος του κ' ἡ ψυχραιμία του ἦσαν πραγματικῶς ἀξιοθαύμαστα.

Μὰς ὠμολόγησε ἐπίσης, ὅτι ἐφ' ἂν ἔνοστροι συνένοχοί του μὰς περιμέναν στὸ μέρος, ὅπου θ' ἀποχωρίζονταν τὸ βαγόνι μὴν ἀπ' τ' ἄλλα κ' ὅτι ἀσφαλῶς θὰ μὰς σκότωναν, ἂν προβάλαμε τὴν παρανομιὰν ἀντίστασι.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἤξερε τὰ πάντα... ἤξερε τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν συμπροφάντων, ἤξερε ἀκόμα ποῦ εἶχαν τὰ χρηματὰ μου καὶ μοῦ εἶπε μάλιστα σ' ἐλεεινὴ γαλλικῇ :

— ὦ! σὲ σὰς, κυρία, δὲν θὰ κἀνωμε κακὸ, παρ' ὅλο τὸ ὄρατο ρεθαιθεραῖόν σου, μὲ τὸ ὅποιο θὰ μὰς ἀπειλοῦσατε...

Μετὰ τὴς ὁμιλογίης του αὐτῆς, τὸν ἔδασαν γερά, ἐνὶ δυὸ φύλαξ ἀνέλαβαν νὰ ἐπαγιντοῦν κωνὰ του, Συγχρόνως, ἡ ἀστυνομία, ἡ ὁποία εἶχε εἰδοποιηθεῖ ἐντομεταξῶν, μὰς ἔστειλε πέντε ντέκτα κ' ἔστειλαν κ' ἄλλους ὄχιτ' ἓν εἰδικὸ τραῖνο ποῦ προηγήθη τοῦ δικοῦ μας, γὰρ νὰ συλλάβουν τοὺς συνένοχους τοῦ ἐγκληματίου...

Τὸ βρωδινὸ μας δεῦτερο ἦταν πολὺ εὐθημὸ, ἔπειτα ἀπ' τὰ ἐπεισόδια αὐτὰ. Ὅσο γὰρ τὸν ἠπάλληλο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνακαλύψει τὸν κακοποιὸ κάτω ἀπ' τὸ τραῖνο, ὁ Ἄμπευ κ' ἐγὼ τὸν εἶχαμε ἀνταμείψει τόσο γενναῖοθωρα, ὥστε εἶχε μεθύσει κ' ἐρχόταν σὲ κάθε στιγμή καὶ μοῦ φίλωνε τὸ χεῖρ, ἐπαναλαμβάνοντας ἀδιάκοπα :

— Ἔσωσε τὴ Γαλλίδα!... Εἴμ' ἕνας τζέντλεμαν!...

Τέλος, πληρώσαμε στὸ μέρος ὅπου θὰ ἐνήθρευαν οἱ ἄλλοι κακοποιοί... Ἡ νύχτα εἶχε ἀπλωθεῖ ἐντομεταξῶν κ' ὁ ὁδηγὸς θέλησε νὰ περάσουμε ἀπὸ κεῖ, ἀναπτύσσοντας ὀλη μας τὴν ταχύτητα. Μὰ δὲν εἶχαμε κάνει οἷτε πέντε μίλλια, ὅταν ἔξαφνα ἀκούσαμε νὰ σκόζουν κάτ' ἀπ' τοὺς τροχοὺς κροτῖδες, ποῦ μὰς ἀνάγκασαν νὰ λιγοστέρουμε τὴν ταχύτητά μας...

Ποῖος νέος κίνδυνος μὰς ἀπελοῦσε λοιπὸν ; Ἡ ἀγωνία μὰς κυριεῖσε ὅλους... Ἡ γυναίκες εἶχαν γίνει νευρικὲς καὶ μερικὲς ἀπ' αὐτῆς ἔκλαιγαν... Ἐβαδίζαμε ἀργά, ἐφεινώντας τὴν νύχτα καὶ περιμένοντας ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ ἰδοῦμε νὰ ξεπετάγονται ἀπ' τὸ σκοτάδι ἡ σιλουέτες τῶν κακοποιῶν...

Ὁ Ἄμπευ εἶχε τὴν ἰδέα, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξακολοῦθουμε νὰ προχωροῦμε μ' ὀλη μας τὴν ταχύτητα, γιὰτὶ, ὅπως ἔλεγε, τὴς κροτῖδες αὐτῆς τὴς εἶχαν τοπιθετησε οἱ κακοποιοί, οἱ ὁποῖοι, φανταζόμενοι ἴσως ὅτι ὁ συνένοχός τους δὲ μποροῦσε νὰ σταματήσει τὸ βαγόνι, προσπαθοῦσαν νὰ τὸ σταματήσουν μ' ἄλλο τρόπο.

Ὁ μηχανικός ὅμως ἀρνιόταν νὰ προχωρήσει, λέγοντας ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σιμάτων κ' ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ διακινδυνεύσει τὴ ζωὴ ὅλου τοῦ κόσμου ποῦ ἦταν μέσ' στὸ βαγόνι, γὰρ μὰ ἀπλὴ ἰπὸθεσι...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ

ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΚΑΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

— Οἱ Εὐρωπαῖοι ξεσκεπάζουν τὸ κεφάλι τους εἰς ἐνδειξιν σεβασμοῦ, ἐνὼ οἱ Κινέζοι, στὴν ἴδια περίπτωσι, βγάζουν τὰ ἰποδήματά τους.

— Οἱ Εὐρωπαῖοι ξυρίζουν τὸ πρόσωπό τους, ἐνὼ οἱ Κινέζοι ξυρίζουν τὸ κεφάλι καὶ τὰ φρύδια τους.

— Οἱ Εὐρωπαῖοι κόβουν τὰ νύχια τους, ἐνὼ οἱ Κινέζοι τ' ἀφίνουν καὶ μεγαλώνουν ὡς ὅπου πέφτουν μονάχα τους καὶ τότε τὰ φιλιάνε σὲ ἀσημένιες θήρες.

— Οἱ Εὐρωπαῖοι φοροῦνε μαῦρα ροῦχα γὰρ νὰ ἐκδηλώνουν τὸ πένθος τους, ἐνὼ οἱ Κινέζοι, σὲ ἀνάλογη περίστασι, βάζουν ἄσπρα.

— Οἱ Εὐρωπαῖοι ἐκδικοῦνται συνήθως τοὺς ἐχθρούς των, σκοτώνοντας τους, ἐνὼ οἱ Κινέζοι τοὺς ἐκδικοῦνται... αυτοκτονοῦντες οἱ ἴδιοι.

— Οἱ Εὐρωπαῖοι μεταχειρίζονται μιλιακὸ προσκέφαλο, ἐνὼ οἱ Κινέζοι βάζουν κάτω ἀπ' τὸ κεφάλι τους ξύλινο μαξιλάρι :

— Οἱ Εὐρωπαῖοι χτυποῦν τὴς καμπάνης μὲ τὰ γλωσσῖδια τους, ἐνὼ οἱ Κινέζοι πὴς χτυποῦν ἀπέξω.

— Οἱ Εὐρωπαῖοι, τέλος, φοροῦν τὸ σκακίαι τους κάτω ἀπ' τὸ πανοφρεῖ, ἐνὼ οἱ Κινέζοι φοροῦν τὸ πανοφρεῖ κάτω ἀπ' τὸ σκακίαι.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ «CONTEMPLATIONS»

(Τοῦ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ)

Ἀἶθρο πλέον ἀχάραγα, τὴν ὥρα ποῦ στὴν πλάση ἀνθεῖ ἓνα φῶς μελαγχρονὸ, θὰ γοργοξενιήσω, στρατὶ θὰ πάρο τὰ βουνά, τὴς λαγκαδιῆς, τὰ δάση, χωρὶς ἐσένα δὲν μπορῶ πετόπερο ἐδῶ νὰ ζήσω. Θὰ πάω καὶ θάν' ἡ σκέψη μου σὲ σένα καρφωμένη, χωρὶς ν' ἀκούω τίποτε, μὴτε νὰ βλέπω ἔμπροσ μου, ἔρμος, σκυρτός, ἀγνώριστος, μὲ τὴν καρδιά φλαμμένη, καὶ θάν' ἡ μέρα σκοτεινὴ, νύχτα τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Δὲ θὰ γυρῶ γὰρ νὰ ἰδῶ μὴτ' ἂν ὁ ἥλιος γένοι μὴτ' ἂν πανόκρια ὀλόσπρα πέρα περνοῦν μὲ χάρι, καὶ σὸν ἐρῶ στὸ μνηθὰ σου μ' ὅσον καιρὸ μὲ δέρνα θὰ ἔρω φρεῖα ὀλόσθη καὶ πρώσνο πρῶνῶ.

Μετ. ΑἸΓ. ΣΗΜΗΡΩΤΗ

Η ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

(Τοῦ ΛΟΓΚΦΕΛΟΥ)

Ἀπὸ τὸν κόλπο τοῦ γιαιού αἶρα ἐλαφρὴ σπρωγμένη ἔσχορῶσαι, εἶπε στὴν καταγαῖα, κ' ἡ θέσι σου μοῦ μένεσ.

Τὰ πλοῖα τὰ χαρῶτισε κ' εἶπε στοὺς ναῦτες :

«Τώρα στ' ἀέρι ἀπλώστε τὰ πανιά. Πάει τὴς νυχτὸς (ἡ ὥρα)»

Ἀπὸ τὸν κόσμὸ ἐπέρασε κ' ἐφώνησε ἀπὸ πέρα : «Ξιτηήστε, Ξιτηήστε, καὶ νὰ, Ξυγόν' ἡ μέρα!».

Στὸ δάσος ἐψυθῖσε : «Ἀπλώσε τὰ κλαδιά σου καὶ τὴν αἰγὴ χαρῶτισε μ' ὀλη τὴν ὀμορφία σου.

Τοῦ κομψομένου τοῦ ποῦλιού χάρδεσε τὰ πτερά του καὶ τοῦτε νὰ γλυκολαῖ ὡς εἶν' τὸ μᾶθημά σου.

Ἀπ' τὸ καλύβι πέρασε ὅπου τ' ὄρνιθι μένει : «Ξύπνα καὶ λάλησε καὶ σὺ. Νὰ ποῦ ἡ αἰγὴ (προβαίνει)».

Γύρσε στὰ γεννήματα καὶ φώναξε σὲ κείνα : «Γύρτε νὰ χαρῶτιστε τὴν πρωϊνὴν ἀχτίνα!».

Στὴν οὐρανόφραση κορφήν εἶπε τοῦ πύργου : «Τώρα τὰ σημαντρά σου χτύπησε, προηήνυσε τὴν ὥρα!».

Ἐσπᾶθηκε λυπητερά καὶ στὸν νεκρὸν τὴ χώρα : «Σωπάσετε ! Γὰρ σὰς, νεκροί, δὲν ἤρθ' ἀκόμα (ἡ ὥρα)».

Μετ. Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΛΛ...

(Τῆς ΕΛΕΝΗΣ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟ)

Ἔλα καὶ περὶ μὴ σκέφτεσαι τὰ δοξασιμένα ἀσέβεια, τὴς μάχης περὶ τὸν κίνδυνον ἄς μὴ ζητῆ ἡ καρδιά, κάτω ἀπὸ δέντρο ὀλόπινο μ' αὐτὰ τὰ δυὸ μου χεῖρα θὲ νὰ σὲ φέρω νὰ θωρῆς ὀνειράτα γλυκά. Τὸ μέτωπό σου τὸν δασῶν οἱ κλώνοι δὲ ν' ἀγγιξουν, θὰ σοῦ φιλοῦν τὰ πόδια σου οἱ βελουθῆνοι ἀνθοί, τὸ μαγικὸ μουμουρίσμα οἱ ζέφυροι θὰ σμίξουν γλυκὰ νὰ σὲ κομψοῦνε σὲ μέρα σκοτεινὴ. Κι' ἡ φρεῖ σύσσωμη σὲ σὲ μὲ μύριες δυὸ φωνῆς θὲ νὰ σοῦ λῆν νὰ λησμανῆς τὴς μάχης τὴ βοή, τόσους κινδύνους ἀμετρους, τῆς νύχης πὴς στιγμῆς. Καὶ τοῦ βραδιοῦ τὸ θόλομα κ' ἡ δροσομένη αἰγὴ θὰ χύσουν μέσ' στὰ στήθη σου λάμψες τραουμιστές, θὰ σοῦ γεννήσει ἡ οὐγαλιά τὸ φόβο στὴν ψυχῇ.

Μετ. Ν. Α. ΖΑΧΑΡΙΟΥ

Η ΟΡΦΑΝΗ

(Τοῦ ΚΟΛΕΡΙΤΣ)

Ἐκατοκοῦσε στὸ μικρὸ χωριὸ τῆς, πὲ κάσινα λαγκαδιὰ μοναχική. Κανεῖς ἐκεῖ νὰ πῆ τὸν ἔσπαινο τῆς; καὶ λίγοι τὴν ἀγάπαγαν ἐκεῖ. Σαμὴν σάν τ' ἀνθος ποῦ μοσχοβολεῖ μοσχοριμμένο πάνω ἀπὸ ἓνα βράχο, ὄρα! σάν τ' ἄστρο ποῦ ἀκτινοβολεῖ ψηλά στὸν οὐρανὸ, ἓνα καὶ μονάχο. Ἐζοῦσε κεῖ. Καὶ τόρα ποῖός θημάται τὸ ἔμμορρο κορῖσι τ' ὄρανό; Πάει τ' ἀνθος, τ' ἄστρο ἔσβυσε. Κοιμάται. Μὰ ἐγὼ ποτὲ μὴ δὲν τὴ λημονῶ... Μετ. Δ. ΒΙΚΕΛΑ

